

Bu Gün Allah Rızası İçin Ne Yaptın

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 20 Ağustos 2017

Ritmik bir yanılsama. Gün odaklı seyrin ara katında geceden geceye ırak bir Samanyolu belli ki belirsizliğin tehdit bildiği ya da bilindiği.

Sözcükler ne kıstas ne de hükümran sadece anlık duyguların ansızın nükseden kıvılcımları ve duyguların sırnaşık telaffuzunda kayıtsızlığın da mecrasında bir iklime düşerken yolum birden bire ve iklimleri de yok sayan Yaratıcının öne sürdüğü bir yangın yine gök kubbenin nezdinde ve biz insan denen mahlûkatlara sirayet eden.

Göreceli ziyanı evrenin aslında gündelik hayatın temposunda günsüz gecelerin özlemine hasret yükleyip kara deliğin de izafi hoşnutsuzluğu her an bizi yutmaya hazır ve her an birbirimizi örselemekten geri kalmadığımız...

Sancılandıkça benlik asıldığımız kötülük. İyilik nakşeden cümlelerde seğirten akıl huzmeleri, bizler sadece odaklandığımız üç beş kişi ile caka satıyoruz tüm ezik nüansını mağdurun ve mazlumun doya doya içtiğimiz ve kendimizi oyuyoruz kendimizce bir düş görüp biteviye hırpalarken gereksiz bir egonun da sırtık ara yüzüne kondurduğumuz maskeler yardımıyla.

Önemsediğimden değil önemsenmediğime rağbet eden ne/kim ise.

Öylesine yaşamaktansa ölümüne sevmek en azından doğurgan bir duyguyu edilgen konumdan etkin mertebeye ulaştırmak ve akla zarar bir mağlubiyeti de yakıştıran evren ve yancıları.

Zıtlıklarla dolu bir boşluk belki de boşluğu doldurmak adına tararken seçenekleri ve kim ise gücümüzün yettiği.

Bir seyir.

Bir kinaye.

Bir hiciv.

Tutarsız bir duygu silsilesi.

Tutarsız olduğumuz kadar sevgide cömert olmayı beceremediğimiz ve birini severken bir diğerini yerin dibine batırdığımız.

Zaruri bir açılım olmasını istediğim aslında solacağını bildiğim bir çiçeği suyundan mahrum edip yine sığındığım şu boş beyaz sayfa.

Belki de ne zoruna, diyenlere bir kıstas edindiğim o aşk. Aşka âşık bir mecnundan ötesi değilken ve aşkı kutsayan evrene asla ihanet etme hakkımın olmadığını bilincinde üstelik koca bir ömrü bilinçsiz tüketip hayatıma yeniden bir milat edindiğim bu da yetmezmiş gibi her yeni günü ya da geceyi ikincil milat bilip tefekkür ve aşk bileşkesinde ben rahmeti adımlarken ve yazdıkça adımlarımın hızlandığı ve hidayetin huzuruna çıkma arzusunun da depreştiği.

Zanların fısıltısı bir adım ötemde.

Mağdur kuşlar kulağıma fısıldarken aşklarını gök kubbede süzölmelerine tanık olan Tanrı vasıtasıyla soruyorlar bana:

Bu gün Allah rızası için ne yaptın?

Kayıtsız belleğimde ısrarcı bir terennüm ve çocuk kalbimde kıyama duran hüznümün sırtını sıvazlayıp fısıldıyorum kuş ve aşk adına kondurduğum buseyi yine yürekte bir avuç umutlar yüzleşmeye hazır olduğum yeni gün öncesi.

“Aç mısınız?” demeyi de ihmal etmeden avuç avuç bisküvi kırıntısı bırakıyorum pencerenin pervazına.

Anaç bir serçe kapıp yavrusunu geliyor ve ilk hayat dersini veriyor minik serçeye:

“Bak, evladım. Bunun adı insanoğlu. Gör ve belle ve nerede görürsen kaç temkini elden bırakmadan lakin arada iyilere rast geleceksin tıpkı bu enayi kız gibi.”

Kulaklarım sağır belki de ve uydurduğum masallara ben bile inanırken bu sefer Tanrı'nın gücüne tanık oluyorum.

İki dirhem bir çekirdek az sonra atacağım kahkaha.

Aşka nazire eden bir boyutta kalp gözümün sırtını sıvazlıyorum bu kez. Göreceli sevda masallarını ayırt etmem nasıl da olası ve dokunmadan, görmeden birbirini seven insanlar düşüyor aklıma.

Araya giren mesafenin aslında hiçliğe tekabül ettiği ve hiçliğin bir aşka sirayet edip gökyüzünde bir iz bıraktığı tıpkı az evvel tepemden geçen o uçak gibi.

Tanrı memnun ben hepten mecnun kuşlar bile alaycı.

İnsanlardan beklediğim sunum hepten akla ziyan yine aşka ve sevgiye duyduğum inancın tadına doyamazken yeni bir yenilgi de köşe başında teyakkuzda.

Her yeni gün.

Her yeni ihanet.

Ben ki beni bana sunan insan zulmüne minnettar.

Ben ki aşkı kutsayan görünmeze minnet borçlu.

Ve yavru serçe yeniden geliyor pencerenin pervazına. O ufacık boyu ile adeta ders veriyor bana.

“Zor mu sence?” diyen o cik cik yüklü mırıltısında ben yine cevabını sunuyorum sorunun.

“Nasıl gördüğüne bağlı.”

Bakıp da görmekle ilintili ya da gördüğünü iddia eden her bakire tutum öyle ya görünmezliği mimleyen bir şaşa iken nefretin çılgılığı.

Aklıma düşen bir diğer cümle:

“İyilik, kötülüğün meyvesidir, Baudelaire'nin ifadesiyle bir kötülük çiçeğidir iyilik.”(Alıntı)

Ne de olsa iyilik özlemi ve iyilik beklentisi ile uzattığımız elin sıcaklığına eşlik eden bir dost özlemi ya da insan arayışımızda bizler hala iyi niyetimizi saklı tutarken aslında tutmamız gerekirken.

O zaman kötülük nasıl bu kadar revaçta?